

Fecske Csaba

Szeles táj

hűvösek a hajnalok
deresedik kökény és könny

*

minek lát az őz
ahogy farkaszemet néz velem
sorstársának vagy vadorzónak

*

szarvasnyomban összegyűlt
esővízben pancsikol a nap
vizesen várja az éjszakát

*

fölsír a deres fű
a szél talpa alatt éjszaka

*

az idő gondolkodik
essen-e
időtlenne exponál
az ég tágra nyílt szeme

*

szél fésüli a sötét kökényest
rigóhang ébred álmosan

*

birkanyáj
távolléte a völgyben
szomorú sötétség
lusta csönd

*

szépek az őszi lombok
szépek mint a lányok
szüzességük elvesztésekor

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista.

Fecskék frakkban

Kibújt a fehér hóvirág,
a tavasz első tejfoga.
Jó illatát leheli rád
bokrok alól az ibolya,
lengé ingecskéje lila.

Megjöttek frakkban a fecskék,
hogy a tavaszt kihirdessék.
Serényen rakják a fészket,
e vidám kis építészek.
Jaj nektek, szúnyogok, férgek!

Kéményen gólya kelepel,
így riasztja a telet el.
Megretten nagyon a béka,
meg ám minden ivadéka.
Mikor lesz már köztük béke?

Forró tükörtojás a Nap,
amelyből most mindenki kap.
Kék zománcú lábas az ég,
az alján felhőmaradék.
Gólyahírrrel üzen a rét.

Síremlék

immár önmagad síremléke vagy
mint borostyán a bogarat
őríz az öröklétbe dermedt pillanat

Évek

hangosan dobogott
mint a túlhajszolt szív
lábunk alatt a kis fahíd
a kilátóhoz igyekeztünk
lépteinkbe veszve
az emlékezet túloldalára

szél rázta a nyírfalombot
méltatlankodtak a falevelek
alattunk egykedvűen
szaladt a sűrke Színva
nem értünk oda sosem
ahová igyekeztünk
évek furakodtak közénk
évek közömbös érvek

Malormtó (1967, olaj, vászon, 60x70 cm, magángyűjtemény)